

*2023-1-HU01-KA210-SCH-000152236 - Get Away From The Screens, Be With Nature:
Play and Discovery in Children's Lives*

A 2. mobilitás értékelése

Jelen értékelési jelentés a projekt keretében megvalósított második nemzetközi mobilitás, a „Detox: Creative Art Events” című mobilitás eredményeit mutatja be. A mobilitás középpontjában a kreatív, művészetalapú tevékenységek pedagógiai eszközként történő alkalmazása állt a túlzott képernyőhasználat csökkentése, a tanulók érzelmi jóllétének támogatása, valamint a tartalmas művészeti élményeken keresztül megvalósuló offline részvétel erősítése érdekében.

Az értékelés egy strukturált bemeneti (a mobilitás előtti) és kimeneti (a mobilitás utáni) kérdőíven alapul, amelyek célja a résztvevők tudásában, önbizalmában és pedagógiai felkészültségében bekövetkező változások feltárása volt. A kérdőívek a pedagógusok képernyőfüggőséggel kapcsolatos ismereteit, a kreatív és művészeti módszerek oktatási gyakorlatban történő alkalmazására való képességüket, valamint a művészetalapú tevékenységek motiváció, érzelmi kifejezés és csoportos bevonódás támogatására történő használatával kapcsolatos önbizalmukat vizsgálták.

Az elemzés kérdésenkénti struktúrát követ, összehasonlítva a résztvevők válaszait a mobilitás előtt és után, valamint az észlelt változásokat kvalitatív és kvantitatív módon értelmezve. Kiemelt hangsúlyt kap a művészetalapú tanulás gyakorlati alkalmazhatósága, a kreativitás szerepe a digitális detox folyamatokban, valamint annak mértéke, hogy a résztvevők mennyire érzik magukat felkészültnek a tanult módszerek saját intézményi környezetükbe történő beépítésére.

1. kérdés

Bemenet (Input): Ismerem a képernyőfüggőség pszichológiai és viselkedéses jeleit.

Kimenet (Output): Most már mélyebb megértéssel rendelkezem a képernyőfüggőség okairól és az annak kezelésére alkalmazható pedagógiai módszerekről.

A bemeneti kérdőív eredményei azt mutatják, hogy a mobilitás kezdetén a résztvevők önbevalláson alapuló ismerete a képernyőfüggőség pszichológiai és viselkedéses jeleiről közepes szintű volt, és a csoporton belül nem mutatott egységes képet. Mind a 16 résztvevő válaszolt erre a kérdésre, így teljes körű kiinduló adatbázis áll rendelkezésre. A válaszok megoszlása szerint 5 résztvevő a „Nem értek egyet”, 8 résztvevő az „Semleges / részben egyetértek”, és mindössze 3 résztvevő az „Egyetértek” választ jelölte meg, míg senki nem választotta a „Teljes mértékben egyetértek” opciót. Ez a minta arra utal, hogy bár a képernyőfüggőség témája egyértelműen releváns volt a résztvevők szakmai környezetében, sok résztvevő még nem rendelkezett stabil önbizalommal a konkrét pszichológiai és viselkedéses tünetek felismerésében. A magas számú semleges válasz azt tükrözi, hogy a résztvevők kezdetben csak részleges ismeretekkel rendelkeztek, megértésük pedig még nem volt rendszerezett és teljes körű.

A kimeneti kérdőív eredményei a mobilitás végére egyértelmű és mérhető fejlődést mutatnak. A kimeneti állítás a jelek felismeréséről a képernyőfüggőség okainak, valamint a kezelésére alkalmazható pedagógiai módszerek mélyebb megértése felé helyezi át a hangsúlyt. Ismét mind a 16 résztvevő válaszolt a kérdésre. A válaszok erőteljesen pozitív irányba tolódtak el: mindössze 1 résztvevő jelölte a „Nem értek egyet” választ, 4 résztvevő a „Semleges / részben egyetértek” opciót, 8 résztvevő az „Egyetértek”, míg 3 résztvevő a „Teljes mértékben egyetértek” választ jelölte meg. A kiinduló eredményekhez képest a negatív és semleges válaszok csökkenése, valamint az egyetértés és a teljes egyetértés növekedése egyértelműen azt mutatja, hogy a résztvevők a mobilitás végére magabiztosabb és strukturáltabb képet alakítottak ki a témáról.

A bemeneti és a kimeneti eredmények összehasonlítása alapján egy reális és következetes fejlődési ív rajzolódik ki. A kiinduló helyzetet a bizonytalanság és a töredezett tudás jellemezte, amit jól mutat a semleges válaszok túlsúlya (8/16), valamint a viszonylag magas arányú egyet nem értés (5/16). A mobilitás végére a pozitív válaszok váltak dominánssá: a 16 résztvevő közül 11-en fejezték ki egyértelmű egyetértésüket (8 „Egyetértek” és 3 „Teljes mértékben egyetértek”), miközben a negatív válaszok szinte teljesen eltűntek (5-ről 1-re csökkentek). Ez az elmozdulás alátámasztja azt a következtetést, hogy a mobilitás erőteljes pedagógiai hatással járt a résztvevők képernyőfüggőséggel kapcsolatos megértésének megerősítésében – nemcsak a jelek felismerése, hanem az okok értelmezése és a megfelelő pedagógiai válaszok azonosítása terén is.

2. kérdés

Bemenet (Input): *Képes vagyok olyan alternatív tevékenységeket ajánlani, amelyek segítenek csökkenteni a tanulók képernyő előtt töltött idejét.*

Kimenet (Output): *Új, kreatív, művészetalapú módszereket tanultam, amelyek segítenek csökkenteni a tanulók képernyő előtt töltött idejét.*

A bemeneti kérdőív eredményei azt mutatják, hogy a második mobilitás kezdetén a résztvevők önbizalma a tanulók képernyőhasználatának csökkentését célzó alternatív tevékenységek ajánlásában már jelen volt, azonban a csoporton belül még vegyes képet mutatott. A kérdésre valamennyi résztvevő válaszolt (16/16 válasz), és az eredmények közepes kiinduló szintet jeleznek. A bemeneti adatok szerint 7 résztvevő az „Egyetértek”, 7 résztvevő a „Semleges / részben egyetértek”, míg 1 résztvevő a „Nem értek egyet” választ jelölte meg. Ez azt jelenti, hogy miközben a csoport közel fele már képesnek érezte magát arra, hogy alternatív, offline tevékenységeket ajánljon, a résztvevők egy hasonlóan nagy aránya még bizonytalan volt, ami arra utal, hogy a gyakorlati ötletek, példák és strukturált megközelítések még nem épültek be egységesen mindenkinél.

A kimeneti kérdőív eredményei a mobilitás végére egyértelmű fejlődést mutatnak, különösen azért, mert a kimeneti állítás már kifejezetten új, kreatív, művészetalapú módszerekre utal, nem pedig általános alternatív tevékenységekre. A kérdésre ismét minden résztvevő válaszolt (16/16 válasz), és a pozitív válaszok irányába történő elmozdulás egyértelmű és mérhető. A kimeneti adatok szerint 9 résztvevő az „Egyetértek”, 5 résztvevő a „Teljes mértékben egyetértek” választ jelölte meg, míg mindössze 1 résztvevő maradt a „Semleges / részben egyetértek” kategóriában, és 1 résztvevő választotta a „Nem értek egyet” opciót. Ez azt jelenti, hogy a 16 résztvevő közül 14-en egyértelműen pozitívan nyilatkoztak, ami megerősíti, hogy a program a résztvevők többsége számára valóban használható, kreatív módszerek elsajátítását tette lehetővé a képernyőidő csökkentésének támogatására.

A bemeneti és a kimeneti eredmények összehasonlításakor a legszembetűnőbb változás a bizonytalanság csökkenése. Míg a bemeneti adatokban magas volt a semleges válaszok aránya (7/16), ez a kimeneti kérdőívben jelentősen visszaesett (1/16). Ezzel párhuzamosan megjelent az erős magabiztosság is: a „Teljes mértékben egyetértek” válaszok kizárólag a mobilitást követően jelentek meg (5/16), ami azt mutatja, hogy több résztvevő eljutott egy magasabb szintű bizonyosságig a tanult módszerek gyakorlati értékét és átültethetőségét illetően. Bár egy-egy elutasító válasz mind a mobilitás előtt, mind utána jelen volt (mindkét esetben 1/16), az összkép egyértelműen azt mutatja, hogy a csoport domináns tendenciája az egyetértés és a nagyobb alkalmazási készenlét irányába mozdult el.

3. kérdés

Bemenet (Input): Magabiztosan alkalmazok kreatív, művészeti tevékenységeket a saját pedagógiai gyakorlatomban.

Kimenet (Output): Magabiztosabb vagyok a művészetalapú tanulási tevékenységek megtervezésében és megvalósításában.

A bemeneti kérdőív eredményei azt mutatják, hogy a mobilitás kezdetén a résztvevők önbevalláson alapuló magabiztossága a kreatív, művészeti tevékenységek saját tanítási gyakorlatban történő alkalmazásával kapcsolatban összességében pozitív volt, ugyanakkor a teljes csoporton belül még nem volt teljesen egységes. A kérdésre mind a 16 résztvevő válaszolt, ami teljes körű kiinduló adatbázist biztosít. A válaszok megoszlása szerint 7 résztvevő az „Egyetértek”, 8 résztvevő a „Semleges / részben egyetértek”, míg 1 résztvevő a „Nem értek egyet” választ jelölte meg. Ez a minta arra utal, hogy sok résztvevő már rendelkezett bizonyos tapasztalattal a kreatív tevékenységek alkalmazásában, ugyanakkor a csoport jelentős részénél ez a magabiztosság még nem volt teljesen stabil. A semleges válaszok magas száma azt jelzi, hogy több pedagógus feltehetően csak alkalmanként alkalmazott művészeti elemeket, ugyanakkor nem érezte magát teljes mértékben felkészültnek arra, hogy azokat rendszeresen, illetve világos módszertani struktúra mentén építse be a tanítási gyakorlatába.

A kimeneti kérdőív eredményei a mobilitás végére egyértelmű fejlődést mutatnak. A kimeneti állítás hangsúlya a kreatív, művészeti tevékenységek pusztán „használatáról” áttevődik a művészetalapú tanulási tevékenységek tudatos megtervezésére és megvalósítására. Ez fontos különbség, mivel a pedagógiai kompetencia mélyebb szintjét tükrözi: a strukturált előkészítést, a célirányos megvalósítást, valamint a művészetalapú módszerek következetes és szándékolt beépítésének képességét a tanítási gyakorlatba. A kimeneti eredmények alapján mind a 16 résztvevő ismét válaszolt, és a válaszok határozottan a pozitív kategóriák irányába tolódtak el: 8 résztvevő az „Egyetértek”, 6 résztvevő a „Teljes mértékben egyetértek” választ jelölte meg, és mindössze 2 résztvevő maradt a „Semleges / részben egyetértek” kategóriában. Figyelemre méltó, hogy a kimeneti kérdőívben egyetlen résztvevő sem választotta a „Nem értek egyet” opciót. A bemeneti és kimeneti eredmények összehasonlításakor a legfontosabb változás a bizonytalanságtól a magabiztos, megvalósításra irányuló készenlét felé történő elmozdulás. Míg a kiinduló adatok 8 semleges és 1 elutasító választ tartalmaztak, addig a kimeneti eredmények szerint a semlegesség jelentősen csökkent (8-ról 2-re), a negatív válasz pedig teljes mértékben eltűnt (1-ről 0-ra). Ezzel párhuzamosan az erős egyetértés világos jelzőjévé vált a kompetencianövekedésnek: a mobilitás után 6 résztvevő jelölte meg a „Teljes mértékben egyetértek” választ, ami azt mutatja, hogy a program nemcsak az általános magabiztosságot növelte, hanem a résztvevőket egy magasabb, biztosabb felkészültségi szintre segítette.

Az eredmények arra utalnak, hogy a mobilitás segítette a résztvevőket abban, hogy az alkalomszerű vagy bizonytalan művészeti tevékenység-használatról elmozduljanak a művészetalapú tanulási élmények tudatos tervezése és megvalósítása felé – ami közvetlenül támogatja a mobilitás azon alapvető célját, hogy kreatív, offline oktatási alternatívákat kínáljon a túlzott képernyőhasználattal szemben.

4. kérdés

Bemenet (Input): Képes vagyok a művészetet (rajzolás, kézműves tevékenységek, festés) motivációs és terápiás eszközként alkalmazni.”

Kimenet (Output): Képes vagyok a művészeti tevékenységeket a tanulók motivációjának erősítésére szolgáló eszközként alkalmazni.”

A bemeneti kérdőív eredményei azt mutatják, hogy a mobilitás kezdetén a résztvevők által észlelt képesség a művészet (például rajzolás, kézműves tevékenységek vagy festés) motivációs és terápiás eszközként történő alkalmazására már jelen volt, ugyanakkor a teljes csoporton belül még nem volt kellően magabiztos és stabil. A kérdésre mind a 16 résztvevő válaszolt, így teljes körű kiinduló adatbázis áll rendelkezésre. A válaszok megoszlása a következőképpen alakult: 7 résztvevő az „Egyetértek”, 7 résztvevő a „Semleges / részben egyetértek”, míg 2 résztvevő a „Nem értek egyet” választ jelölte meg. Ez a minta arra utal, hogy bár a csoport közel fele már képesnek érezte magát arra, hogy a művészetet támogató pedagógiai eszközként alkalmazza, hasonló arányban voltak azok is, akik még bizonytalanok voltak, illetve egy kisebb csoport még nem tekintette magát felkészültnek arra, hogy a művészetet kifejezetten motivációs vagy terápiás célokra használja. A kiinduló helyzet azt jelzi, hogy sok résztvevő elsősorban a kreativitással és az önkifejezéssel kapcsolta össze a művészeti tevékenységeket, ugyanakkor nem mindenki érezte magát kellően magabiztosnak abban, hogy ezeket az eszközöket tudatosan használja a tanulók motivációjának, érzelmi állapotának vagy bevonódásának befolyásolására.

A kimeneti kérdőív eredményei a mobilitás végére egyértelmű fejlődést mutatnak, és konkrétan a motiváció, mint pedagógiai cél irányába helyezik a hangsúlyt. A kérdésre ismét mind a 16 résztvevő válaszolt, és az összkép egyértelműen pozitív irányba tolódott el. A kimeneti adatok szerint 9 résztvevő az „Egyetértek”, 5 résztvevő a „Teljes mértékben egyetértek” választ jelölte meg, míg mindössze 2 résztvevő maradt a „Semleges / részben egyetértek” kategóriában. Különösen fontos, hogy a kimeneti kérdőívben egyetlen „Nem értek egyet” válasz sem jelent meg. Mindez azt jelzi, hogy a mobilitás megerősítette a résztvevők felkészültségét arra, hogy a művészeti tevékenységeket ne csupán kreatív feladatként, hanem a tanulói motiváció és bevonódás tudatos erősítésére szolgáló pedagógiai módszerként alkalmazzák, ami szorosan illeszkedik a program központi célkitűzéséhez. A bemeneti és a kimeneti eredmények összehasonlítása alapján a legmarkánsabb, számszerűen is kimutatható fejlődés a bizonytalanság és az elutasítás csökkenésében érhető tetten. Míg a bemeneti adatok 7 semleges és 2 elutasító választ tartalmaztak, addig a kimeneti kérdőívben a semleges válaszok száma jelentősen csökkent (7-ről 2-re), az elutasítás pedig teljes mértékben megszűnt (2-ről 0-ra). Ezzel párhuzamosan új elemként jelent meg az erős magabiztosság: a mobilitás után 5 résztvevő jelölte meg a „Teljes mértékben egyetértek” választ, amely a kiinduló mérés során nem szerepelt. Ez azt mutatja, hogy több résztvevő a művészetalapú tevékenységek motivációs értékét illetően magasabb szintű szakmai bizonyosságot és kompetenciát ért el.

Összességében a 4. kérdés eredményei megerősítik, hogy a mobilitás támogatta a résztvevőket a művészeti tevékenységek tudatosabb pedagógiai alkalmazásának kialakításában. A résztvevők a részleges magabiztosságtól és bizonytalanságtól egy erősebb meggyőződés irányába mozdultak el a művészetalapú módszerek gyakorlati alkalmazhatóságát illetően a tanulók motivációjának erősítése érdekében – ami fontos lépést jelent olyan bevonó, offline tanulási alternatívák kialakításában, amelyek hozzájárulhatnak a képernyőalapú tevékenységektől való függés csökkentéséhez a mindennapi oktatási gyakorlatban.

5. kérdés

Bemenet (Input): Tudom, hogyan támogathatom a tanulók önkifejezését és érzelmi jóllétét művészeti tevékenységek segítségével.”

Kimenet (Output): Hatékonyabban tudom támogatni a tanulók érzelmi kifejezését és kreativitását művészeti tevékenységek révén.”

A bemeneti kérdőív eredményei azt mutatják, hogy a mobilitás kezdetén a résztvevők által észlelt képesség a tanulók önkifejezésének és érzelmi jóllétének művészeti tevékenységeken keresztül történő támogatására már jelen volt, ugyanakkor a csoporton belül még nem volt teljes mértékben egységes. A kérdésre mind a 16 résztvevő válaszolt, így teljes körű kiinduló adatbázis áll rendelkezésre. A válaszok megoszlása szerint 6 résztvevő az „Egyetértek”, 8 résztvevő a „Semleges / részben egyetértek”, míg 2 résztvevő a „Nem értek egyet” választ jelölte meg. Ez a minta arra utal, hogy bár a csoport egy része már képesnek érezte magát arra, hogy a művészetet a tanulók érzelmi fejlődésének támogatására használja, sok résztvevő még bizonytalan volt abban, hogy mennyire magabiztosan és hatékonyan tudja ezeket a megközelítéseket a valós oktatási helyzetekben alkalmazni. A semleges válaszok magas aránya azt jelzi, hogy a résztvevők felismerték a művészeti tevékenységek érzelmi támogatásban rejlő lehetőségeit, ugyanakkor nem rendelkeztek elegendő gyakorlati tapasztalattal, strukturált eszköztárral vagy módszertani tisztánlátással ahhoz, hogy ezeket magabiztosan alkalmazzák.

A kimeneti kérdőív eredményei a mobilitás végére egyértelmű pozitív elmozdulást mutatnak. A kimeneti állítás megtartja az eredeti tematikus fókuszot, ugyanakkor magasabb szintű kompetenciát fejez ki azáltal, hogy a művészeti tevékenységeken keresztül érzelmi kifejezés és kreativitás hatékonyabb támogatását hangsúlyozza. A kérdésre ismét mind a 16 résztvevő válaszolt, és az eredmények szerint a magabiztosság jelentősen nőtt: 9 résztvevő az „Egyetértek”, 6 résztvevő a „Teljes mértékben egyetértek” választ jelölte meg, míg mindössze 1 résztvevő maradt a „Semleges / részben egyetértek” kategóriában. Különösen fontos, hogy a kimeneti kérdőívben egyetlen „Nem értek egyet” válasz sem szerepelt. Ez azt mutatja, hogy a mobilitást követően a résztvevők nemcsak több ismerettel rendelkeznek, hanem saját megítélésük szerint is képesebbek művészetalapú gyakorlatokat értelmes eszközként alkalmazni az érzelmi kifejezés, a kreativitás és a tanulói jóllét támogatására.

A bemeneti és kimeneti eredmények összehasonlítása során a leginkább mérhető változás a bizonytalanság jelentős csökkenése és a magasabb szintű magabiztosság megjelenése. A semleges válaszok száma 8-ról 1-re csökkent, ami arra utal, hogy a résztvevők többsége túllépett az „részben igen, részben bizonytalan” állapoton. Az elutasító válaszok teljesen eltűntek (2-ről 0-ra). Ezzel egyidejűleg az erős egyetértés domináns jellemzővé vált a mobilitás utáni eredményekben, mivel 6 résztvevő jelölte meg a „Teljes mértékben egyetértek” opciót. Mindez azt mutatja, hogy a mobilitás nem csupán kisebb mértékű, felszínes változást eredményezett, hanem mélyebb és stabilabb kompetenciafejlődést támogatott.

6. kérdés

Bemenet (Input): *Mit tenne, ha egy tanuló a nap nagy részét videójátékozással töltené, és elutasítaná az offline tevékenységekben való részvételt?”*

Kimenet (Output): *A mobilitás során megismert módszerek hány százalékát tervezi alkalmazni a saját intézményében?”*

Mivel ez egy nyitott kérdés volt, nem az egyetértés mértékét mérte, hanem azt ragadta meg, hogy a résztvevők a gyakorlatban hogyan reagálnának, milyen beavatkozási lépéseket tartanak relevánsnak, illetve mennyire strukturált problémamegoldó megközelítést alkalmaznának a mobilitást megelőzően. A bemutatott helyzet nemcsak a túlzott képernyőhasználatra, hanem egy mélyebb motivációs akadályra is rávilágít, hiszen a tanuló teljes mértékben elutasítja az offline bevonódást. Ez összetett pedagógiai kihívást jelent, amely jellemzően nem kezelhető pusztán korlátozásokkal, hanem fokozatos motivációépítést, érzelmi megértést és olyan reális alternatívákat igényel, amelyek képesek visszakapcsolni a tanulót a nem digitális mindennapi tevékenységekhez.

A kimeneti kérdőív ezzel szemben a beavatkozási terv leírásáról a megvalósítási szándék mérhetőbb formában történő vizsgálatára helyezi át a hangsúlyt. A százalékos válaszforma arra ösztönzi a résztvevőket, hogy reálisan átgondolják, a mobilitás tartalmának mekkora részét tartják valóban beépíthetőnek mindennapi szakmai környezetükbe, figyelembe véve az intézményi feltételeket, az időkereteket, a tanulók szükségleteit és a rendelkezésre álló erőforrásokat.

A bemeneti és kimeneti nézőpontok összehasonlítása alapján a 6. kérdés egyértelmű fejlődési utat tükröz, amely összhangban áll a mobilitás teljes logikájával. A bemeneti kérdés a problémás, képernyőhasználathoz kapcsolódó viselkedésre adott szakmai reakciók és beavatkozási tervek kiinduló szintjét ragadja meg. A kimeneti kérdés ezt követően a szakmai fejlődés egy eredményorientáltabb dimenzióját mutatja meg: azt, hogy a résztvevők mennyire érzik úgy, hogy elegendő, gyakorlatban alkalmazható, művészetalapú és kreatív módszert sajátítottak el ahhoz, hogy azokat valódi intézményi környezetben is bevezessék.

Összességében a 6. kérdés alátámasztja azt a következtetést, hogy a második mobilitás nem csupán a képernyőfüggőség, mint viselkedési probléma iránti érzékenységet növelte, hanem a résztvevőket a konkrét, intézményi szintű megvalósítás irányába is elmozdította. A bemeneti helyzetleírás és a kimeneti megvalósítási szándéokra irányuló kérdés közötti kapcsolat jól mutatja, hogy a résztvevők a probléma felismerésétől eljutottak a megoldások tudatos tervezéséig, különös hangsúlyt helyezve a kreatív, művészetalapú megközelítésekre, mint a túlzott videójátékozással és képernyőhasználattal szembeni reális és motiváló alternatívákra.

7. kérdés

Bemenet (Input): *Hogyan kezelné azt a helyzetet, amikor a csoport fele nem szeretne alkotni vagy részt venni egy művészeti jellegű feladatban?”*

Kimenet (Output): *Mely módszereket fogja elsőként alkalmazni a saját pedagógiai gyakorlatában?”*

A 7. kérdéshez kapcsolódó bemeneti kérdőív eredményei értékes kvalitatív betekintést nyújtanak a résztvevők kiinduló felkészültségébe a művészetalapú tanulási tevékenységek során jelentkező ellenállás és az egyenetlen részvétel kezelésével kapcsolatban. A leírt helyzet – amikor a csoport fele nem hajlandó alkotni vagy bekapcsolódni egy művészeti feladatba – reális kihívást tükröz a kreatív nevelésben, különösen a nem formális és élményalapú tanulási környezetekben. Az ilyen jellegű ellenállás fakadhat önbizalomhiányból, a megítéléstől való félelemből, alacsony motivációból, a kreatív önkifejezéssel szembeni kényelmetlenségből, vagy abból a meggyőződésből, hogy a művészeti feladatok „nem mindenkinek valók”. Mivel a bemeneti kérdés nyitott volt, nemcsak a résztvevők konkrét beavatkozási ötleteit rögzítette, hanem azt is, mennyire tudnak inkluzív szemléletben, érzelmi biztonságban, csoportdinamikában és a feladatok rugalmas adaptációjában gondolkodni. A kiinduló állapotban ez a kérdés tehát azt tükrözi, hogy a pedagógusok hogyan reagálnának az ellenállásra úgy, hogy a tanulási folyamat támogató és építő jellegű maradjon. A kimeneti kérdés ezzel szemben a probléma kezeléséről a gyakorlati megvalósításra irányuló döntések felé helyezi át a hangsúlyt. Azáltal, hogy arra kérdez rá, mely módszereket fogják a résztvevők elsőként alkalmazni saját pedagógiai gyakorlatukban, a kérdés kiemeli az átváltozhatóságot és a prioritások kijelölését. Ez a megközelítés különösen jelentős egy kreatív, művészetalapú mobilitás esetében, mivel láthatóvá teszi, hogy a résztvevők mely módszereket tartják a legrealisabbnak, leghatékonyabbnak és azonnal alkalmazhatónak.

A bemeneti és kimeneti nézőpontok összevetése alapján jól kirajzolódik egy világos és koherens fejlődési út. A bemeneti kérdés az ellenállás és a részvételi akadályok kezelésére fókuszál, míg a kimeneti kérdés a mobilitás során megismert módszerek kiválasztására és prioritizálására. A kettő együtt a reaktív problémamegoldásról a proaktív tervezés felé történő elmozdulást tükrözi. Ez a változás azért különösen fontos, mert azt jelzi, hogy a mobilitás nemcsak abban támogatta a pedagógusokat, hogyan kezeljék az ellenállást, hanem abban is, hogy egy strukturált, művészetalapú módszertárat alakítsanak ki, amelyet alkalmasnak tartanak a valós oktatási gyakorlatban történő azonnali alkalmazásra.

8. kérdés

Kimenet (Output): Milyen mértékben járult hozzá a mobilitás az Ön szakmai fejlődéséhez?”

A kimeneti kérdőívre adott válaszok alapján a résztvevők összességében pozitívan értékelték a mobilitás szakmai fejlődésükre gyakorolt hatását. A válaszok mintázata azt mutatja, hogy a programot nem csupán informatívnak, hanem a mindennapi gyakorlat szempontjából is hasznosnak és kompetenciafejlesztőnek ítélték meg. Ez az eredmény összhangban áll a második mobilitás teljes tanulási struktúrájával, amely az elméleti ismereteket gyakorlatorientált, kreatív tevékenységekkel és reflektív tanulással ötvözte. Ennek eredményeként a résztvevők képesek voltak a megszerzett tudást valós oktatási helyzetekhez kapcsolni, és a mobilitást pedagógiai önbizalmuk és módszertani eszköztárunk szempontjából is előrelépésként értelmezni.

Egy művészetalapú, „digitális detox” szemléletű mobilitás kontextusában a szakmai fejlődés több, egymással összefüggő dimenzióban értelmezhető: a képernyőfüggőség mélyebb fogalmi megértésének megszerzése, a pedagógusok azon képességének erősítése, hogy kreatív, offline alternatívákon keresztül vonják be a tanulókat, az osztálytermi motiváció és befogadás javítása, valamint az érzelmi jóllét és az önkifejezés támogatását szolgáló módszertani eszköztár bővítése.

Összességében a 8. kérdés megerősíti az értékelési jelentés megállapításait azáltal, hogy átfogó, záró indikátort nyújt a mobilitás szakmai hatásáról. Még bemeneti összehasonlítás hiányában is egyértelműen alátámasztja, hogy a résztvevők nem egyszeri élményként tekintettek a mobilitásra, hanem olyan programként, amely hozzájárult szakmai kompetenciáik fejlődéséhez, gyakorlati felkészültségük növekedéséhez, valamint a kreatív, művészetalapú módszerek alkalmazásába vetett önbizalmuk erősödéséhez a képernyőhasználattal kapcsolatos pedagógiai kihívások kezelésében.

9. kérdés

Kimenet (Output): „Soroljon fel három új művészeti technikát vagy módszert, amelyet azonnal be fog építeni a munkájába.”

A kérdésre valamennyi résztvevő válaszolt (16/16 fő), és minden válaszadó három módszert nevezett meg, így összesen 48 külön említett technika és ötlet került rögzítésre. Ez erős jelzése az azonnali átültethetőségnek, mivel azt mutatja, hogy a mobilitás nem csupán inspirációt nyújtott, hanem a résztvevőket olyan konkrét, művészetalapú eszköztárral is ellátta, amelyet saját mindennapi pedagógiai gyakorlatukban közvetlenül alkalmazhatónak tartanak.

A válaszok tartalomelemzése több visszatérő módszercsoportot azonosított. Az egyik leggyakrabban említett technika a „kreatív kollázs” volt, amely 5 válaszban jelent meg (5/16). Ez arra utal, hogy a kollázsalapú tevékenységeket a résztvevők rendkívül rugalmasan alkalmazhatónak, könnyen megvalósíthatónak és különböző életkorú tanulók, illetve tanulási környezetek esetében is jól használhatónak ítélték meg, így intézményeikbe visszatérve erős „első lépésként” szolgáló módszernek tekinthetők.

Egy másik, szintén gyakran megjelenő módszercsoport a relaxációra fókuszáló művészeti tevékenységekhez kapcsolódott, amelyek 4 válaszban szerepeltek (4/16). Ez azt jelzi, hogy a résztvevők nem kizárólag a kreativitást tekintették pedagógiai célnak, hanem felismerték a művészetalapú tevékenységek megnyugtató és támogató funkcióját is. A digitális detox kontextusában ez különösen releváns, mivel az ilyen tevékenységek képesek ellensúlyozni a digitális túlterhelést lassabb tempójú, érzelmileg biztonságos, offline élményekkel.

Hasonlóan hangsúlyos témaként jelent meg az érzelmi kifejezést támogató rajzos és művészeti feladatok alkalmazása. Az adatokban az „érzelemkifejező rajzolás” és az ehhez szorosan kapcsolódó módszerek 4 válaszban jelentek meg (4/16). Ez arra utal, hogy a résztvevők egyre inkább az érzelmi feldolgozás és az önkifejezés eszközeként tekintenek a művészeti tevékenységekre, nem pusztán kreatív tanórai feladatként. Ez az eredmény jól illeszkedik a mobilitás központi fókuszához, amely a képernyőfüggőséggel kapcsolatos tudatosságot érzelmileg támogató, nem verbális pedagógiai megközelítésekkel kapcsolta össze.

A mozgásalapú kreatív tevékenységek szintén hangsúlyosan megjelentek: a „kreatív mozgásos feladatok” 5 válaszban szerepeltek (5/16). Ez arra utal, hogy a résztvevők nagyra értékelték azokat a módszereket, amelyek a fizikai aktivitást kreatív önkifejezéssel kapcsolják össze. Egy képernyőhasználat csökkentését célzó mobilitás esetében ez különösen jelentős eredmény, mivel az ilyen tevékenységek aktív, testközpontú alternatívát kínálnak a passzív képernyőhasználattal szemben, és hozzájárulhatnak a motiváció, a részvétel és a valós társas kapcsolatok megerősítéséhez.

Több résztvevő kiemelte a közös alkotáson alapuló módszereket is: a különböző „kooperatív”, illetve „közösségi alkotásra” épülő formák 4 válaszban jelentek meg (4/16). Ez azt mutatja, hogy a résztvevők nemcsak egyéni művészeti technikákban gondolkodtak, hanem olyan módszerekben is, amelyek erősítik a csoportkohéziót, a tanulók közötti együttműködést és a közösségi tanulást – amelyek kulcsfontosságú elemei az offline bevonódásnak és az egészségesebb tanulási szokások kialakításának.

Végül a válaszok között megjelentek a gyakorlatorientált, műhelyjellegű és kézműves alapú módszerek is. Az „élményalapú műhelyfoglalkozások” 2 válaszban szerepeltek (2/16), emellett több válasz utalt kézműves tevékenységekre is. Ez arra utal, hogy a résztvevők nagyra értékelték azokat a tapintható, gyakorlati tevékenységeket, amelyek könnyen beépíthetők az iskolai környezetbe, és természetes módon támogatják a figyelmet, az aktív részvételt és az offline bevonódást.

Összességében a 9. kérdés erős kvalitatív bizonyítékot szolgáltat arra, hogy a mobilitás magas gyakorlati relevanciával bír. A résztvevők nem általános benyomásokat fogalmaztak meg, hanem konkrét módszereket neveztek meg, amelyeket azonnal be kívánnak építeni saját munkájukba. Az olyan technikák dominanciája, mint a kreatív kollázs, a relaxációra épülő művészeti feladatok, az érzelemkifejezést támogató rajzolás, a kreatív mozgásos tevékenységek és a közös alkotás, megerősíti, hogy a résztvevők a művészetalapú tanulást többfunkciós pedagógiai eszközként értelmezik: amely egyszerre támogatja a motivációt, az érzelmi jóllétet, a csoportkohéziót és a tartalmas, offline bevonódást. Ez közvetlenül tükrözi a mobilitás azon kulscélját, hogy a kreatív, művészetalapú tevékenységek reális alternatívát jelentsenek a túlzott képernyőhasználattal szemben az oktatási gyakorlatban.

10. kérdés

Kimenet (Output): Mit tart a program legnagyobb pedagógiai és szakmai eredményének?”

A záró, reflektív kérdésre valamennyi résztvevő válaszolt (16/16 fő), ami erős kvalitatív záró indikátorra teszi ezt a kérdést a program szakmai és pedagógiai hatásának megítélése szempontjából. A válaszok egyértelműen azt mutatják, hogy a résztvevők konkrét eredményeket és személyes tanulságokat tudtak megfogalmazni, nem pedig általános vagy semmitmondó visszajelzéseket adtak. Ez arra utal, hogy a mobilitás kézzelfogható eredményeket hozott, amelyeket a résztvevők saját mindennapi szakmai gyakorlatukhoz is kapcsolni tudtak. A válaszokban domináns témaként jelent meg a művészet pedagógiai gyakorlatba történő integrálása, amely kifejezetten vagy közvetett módon a válaszok jelentős részében megjelent (8/16 válasz). A résztvevők kiemelték, hogy az egyik legfontosabb eredmény annak megtanulása volt, miként lehet a művészetet nem alkalmi kreatív tevékenységként, hanem tudatosan tervezett, az oktatási struktúrákba beépíthető pedagógiai eszközként alkalmazni. Ez az eredmény különösen jelentős a mobilitás kontextusában, mivel a program célja kifejezetten a kreatív, offline pedagógia megerősítése volt a képernyőhasználathoz kapcsolódó kihívásokra adott válaszként. A második legmarkánsabb eredménykategória a tanulók érzelmi fejlődésének és önkifejezésének művészetben keresztüli támogatásához kapcsolódott, amely 6 válaszban jelent meg (6/16). Több résztvevő a legnagyobb hozadékként olyan technikák elsajátítását emelte ki, amelyek segítik a tanulókat érzelmeik kifejezésében, kreativitásuk fejlesztésében, valamint abban, hogy érzelmileg biztonságosabbnak és bevonóbbnak éljék meg a tanulási helyzeteket. Ezek a visszajelzések megerősítik, hogy a mobilitás a művészetalapú tanulást nem pusztán „szép alkotások készítéseként”, hanem az érzelmi támogatás, a tanulói jóllét és a mélyebb pedagógiai kapcsolódás eszközeként értelmezte meg a résztvevők számára – ami kulcsfontosságú szempont a képernyőfüggőséghez és a tanulói visszahúzóódáshoz kapcsolódó problémák kezelésében. Egy további, jól látható eredmény a program képernyőidő-csökkentéshez és a digitális detox szemlélet erősítéséhez való hozzájárulása volt művészetalapú alternatívákon keresztül, amelyet 4 válasz említett közvetlenül (4/16). Ezek a válaszok azt mutatják, hogy a résztvevők egyértelműen összekapcsolták a mobilitás kreatív tartalmait annak alapvető céljával: olyan tartalmas és motiváló offline tevékenységek kínálásával, amelyek képesek kiváltani vagy csökkenteni a tanulók képernyőhasználatát. Ez világos átvitelt jelez a program tartalmától a valós oktatási relevancia irányába. Emellett több válasz utalt általánosabb szakmai eredményekre is, mint például új, gyakorlati eszközök és kreatív tanítási stratégiák elsajátítása (4/16 válasz), valamint új nézőpontok kialakulása a tanulói motivációval és bevonódással kapcsolatban (3/16 válasz). Ezek a megállapítások tovább erősítik azt a képet, hogy a résztvevők nem elméleti programként élték meg a mobilitást, hanem olyanként, amely közvetlenül hozzájárult pedagógiai kompetenciáik fejlődéséhez és ahhoz a képességükhöz, hogy vonzóbb, bevonóbb tanulási környezeteket alakítsanak ki.

Összességében a 10. kérdés megerősíti, hogy a résztvevők a program legnagyobb eredményét a gyakorlati módszerek elsajátításának és a pedagógiai szemlélet mélyebb átalakulásának együtteseként értelmezték. A válaszok azt mutatják, hogy a pedagógusok a mobilitás végén nagyobb kapacitással rendelkeznek a kreatív, művészetalapú módszerek mindennapi oktatási gyakorlatba történő beépítésére, miközben egyértelműen felismerték e módszerek érzelmi és motivációs értékét a képernyőhasználattal kapcsolatos kihívások kezelésében. Ez a kérdés ezért az értékelési jelentés erős záróelemeként szolgál, mivel a szakmai hatást a résztvevők saját megfogalmazásain keresztül ragadja meg, és megerősíti, hogy a program valóban érdemi és átültethető pedagógiai fejlődést eredményezett.

Összegzés

A második mobilitás értékelési eredményei egyértelműen pozitív fejlődést mutatnak a résztvevők tudásában, módszertani magabiztosságában és pedagógiai felkészültségében. Míg a bemeneti kérdőív azt jelezte, hogy a résztvevők tisztában voltak a képernyőfüggőség és a kreatív nevelés jelentőségével, a művészetalapú módszerek alkalmazásába vetett önbizalmuk kezdetben egyenetlen volt, és gyakran korlátozott szinten jelent meg.

A mobilitás végére a kimeneti eredmények azt mutatják, hogy a résztvevők mélyebb megértést szereztek a képernyőfüggőségről és annak pedagógiai vonatkozásairól, valamint magabiztosabbá váltak a kreatív és művészeti tevékenységek hatékony alternatívaként történő alkalmazásában a képernyőalapú bevonódással szemben. A résztvevők megnövekedett készenlétről számoltak be a művészetalapú módszerek alkalmazására a motiváció, az érzelmi kifejezés és a tanulók jóllétének támogatása érdekében, valamint erős szándékot jeleztek a tanult technikák mindennapi pedagógiai gyakorlatukba történő beépítésére.

Összességében az eredmények megerősítik, hogy a mobilitás sikeresen erősítette a résztvevők szakmai kompetenciáit azáltal, hogy gyakorlati, jól átvihető, művészetalapú eszközöket biztosított számukra, és támogatta a kreativitás magabiztosabb, strukturáltabb és tudatosabb alkalmazását a képernyőhasználattal kapcsolatos pedagógiai kihívások kezelésében.

